

Fotografija na naslovnici:
Miran Juršič

ISSN 1854-4070

Izdaja:
Večer revije d. o. o., Ulica slovenske
osamosvojitve 2, 2000 Maribor;
direktor Aleksander Bratina

Naročnina in informacije:
02/23 53 326, narocnina@revija-obrazi.si

Oglasno trženje:
02/ 23 53 301; oglasi@revija-obrazi.si

Naslov uredništva:
Obrazi, Bleiweisova 30, 1000 Ljubljana;
info@revija-obrazi.si

Odgovorna urednica:
Mateja Špiranec;
mateja.spiranec@revija-obrazi.si

Sodelavci:
Agata Rakovec Kurent, Gorazd Dominko,
Marko Crnkovič, Denis Živčec, Katja Golob,
Mateja Gornik, Ana Gregorič, Rene Gomolj,
Maša Ogrizek, Maja Furman, Alenka Kesar,
Miran Juršič, Eva Košak, Gorazd Suhadolnik,
Katja Štingl, Boštjan Klun, Barbara Furman

Prelom strani:
Anja Tomanič

Naklada:
11.600 izvodov

Tisk:
RADIN PRINT d.o.o.,
Gospodarska 9, Sveta Nedelja

Izid:
drugi četrtek v mesecu

Cena izvoda revije Obrazi v prosti prodaji znaša 2,99€ z DDV. Naročniki imajo posebne ugodnosti. Nenaročenih prispevkov in revij ne vračamo. Na podlagi Zakona o davku na dodano vrednost (ZDDV-1 Ur. list RS št. 117/2006 in naslednji), Pravilnika o izvajanju zakona o davku na dodano vrednost (Ur. list RS 141/06 in naslednji) in ZIPRS 1314-A (Ur. list RS 46/13) sodi revija med proizvode, za katere se obračunava davek na dodano vrednost po stopnji 9,5 %. Davek na dodano vrednost je vračunan v ceno revije. Vse pravice pridržane. Ponatis celote ali posameznih delov je dovoljen le s pisnim privoljenjem izdajatelja.

MATEJA ŠPIRANEC

ENERGIJA MED NAMI

Konec decembra sem dobila v roke intervju novinarko Alenke, ki ga je naredila z zdravilcem, bioenergetikom Dragom Šušnjaro, ki je pri zdravljenju pomagal med drugim tudi Oliverju Dragojeviču.

Priljubljeni pevec je hudo bolan in tega ne skriva, rak na pljučih ga je že precej zdelal. Nekaterih napovedanih koncertov zato ni več zmožel. »Ko je bilo z Oliverjem res težko, me je poklical, ali bi mu lahko pomagal. Skupaj z uradno medicino smo prišli do krasnega rezultata in s tem tudi do uresničitve Oliverjeve velike želje, da je božične in novoletne praznike lahko preživel doma, in zdaj se tudi bistveno bolje počuti ... Delali smo teden dni, trikrat na dan. Bili so vzponi in padci glede na celotno zdravljenje, a na koncu je pomagalo,« so navdušujoče besede, ki jih je povedal Alenki.

Ob prebranem sem ostala skeptična. Dokler me ni navdušila še ena zgodba.

Sama vem, da je bilo zadnje dni v decembru z Alenkino bolno mamo zelo hudo. In vem tudi, da ji je Drago, potem ko je na intervjuju slišal za njeno stanje, sam ponudil svojo pomoč. Resnična zgodba iz prve roke se nadaljuje takole: »Doživeli smo božični čudež. Mama je bila na koncu, od nje smo se hodili poslavljati. Bili smo obupani. Drago je prišel 29. decembra popoldne. Mami je imela ves čas zaprte oči in se ni veliko odzivala. Naredil ji je terapijo, ostal je skoraj dve uri. Ko je odšel, je prvič po več dneh odprla oči in me vprašala, kako sta moji hčerki. Naslednje jutro me je poklicala, z močnim glasom, z močjo v sebi. Je rekla, da je lačna. Skoraj sem 'dol padla'. Po petih dneh infuzije, joka in priprav na konec je dobesedno oživela. Včeraj je šla domov in v stanovanje prišla sama, po 64 stopnicah. Če tega ne bi videla, ne bi verjela. Nihče ne bi. To je tisto, česar z razumom ne moremo razložiti. Zdravniki so samo gledali ...«

Vsi ljudje naj bi v sebi nosili potencial za to, da na energetski ravni pomagamo drugemu, in kako lepo bi bilo, če bi to (pozitivno) energijo ljudje začeli med sabo resnično širiti. Svet bi tako zaživel v svetlejših barvah, s tem pa bi dobili priložnost, da se v njem končno spet najdemo.

Uživajte v branju prve letošnje številke, v kateri vas bo navdušilo veliko naših sogovornikov. Vsaj o tem ne dvomim.

OLIVER JE PO MENTALITETI VELIK BOREC

ZA BIOENERGETIKA DRAGA ŠUŠNJARO SEM IZVEDELA PREK PRIJATELJICE. "POMAGA TUDI OLIVERJU DRAGOJEVIČU," MI JE REKLA, "ZARADI NJEGOVE POMOČI JE OLIVER BOŽIČNE PRAZNIKE LAHKO PREŽIVEL DOMA." V HIPU SEM VEDELA, DA MORAM TEGA ČLOVEKA SPOZNATI. PRIČAKAL ME JE PRIJAZEN, ODPRT ČLOVEK ŠIROKEGA NASMEHA IN PREPROSTIH, A SRČNIH BESED, KI SO VEDNO NA PRAVEM MESTU. TAKOJ JE ZAČUTIL, DA SEM V STISKI, IN MI JE PO NAJINEM POGOVORU POMAGAL S TERAPIJO. POČUTILA SEM SE POMIRJENO IN LAHKOTNO IN PO DOLGEM ČASU SEM SPET TRDNO SPALA. NEKDANJI TESNI SODELAVEC ZDENKA DOMANČIČA IMA ČUDEŽNE ROKE. IN PRAV TAKŠNO SRCE.

Ste v mladosti čutili, da imate "posebne moči"? Nikoli nisem čutil tega, preprosto sem mislil, da je to nekaj, kar imajo vsi, in da je to nekaj normalnega. Na to so me opozorili ljudje v moji bližini. Moji prvi pacienti so bile živali, tudi najbolj agresivni psi so mi pustili v svojo bližino, bolni pa so se kar lepili name. Takrat tega nisem razumel, a ti bolni kužki so prihajali v moje biopolje, da bi jim lahko pomagal. Ravnal sem intuitivno. Intuiciji bi morali ljudje večkrat slediti.

Kaj so pa ljudje opazili na vas, da je pritegnilo njihovo pozornost?

V bistvu ne vem, kako bi to povedal. Ljudje so mi rekli, da na dogodke gledam drugače, da imam drugačen sistem vrednot. Nekateri so mi očitali, da

sem "pameten", a v bistvu je bil to izraz njihovega ega, ker so težko sprejeli, da drugače razmišljam kot oni. Da gledam na stvari z drugega zornega kota, medtem ko sem jih sam opazoval, kako cepetajo na istem mestu.

Kako ste se potem začeli ukvarjati z bioenergijo?

Moj prijatelj Karlo je tudi prijatelj Zdenka Domančiča. Ta mi je predlagal, da naju seznanim. Ker sem bral o njem in vedel, s čim se ukvarja, me je zanimalo njegovo delo. Po svoje se mi je zdelo, da še premalo vem, da imam premalo znanja, da bi polagal roke na ljudi. Na neki točki sva se z Zdenkom začutila in ostala skupaj, debelo desetletje sva delala skupaj. Imel sem srečo, da sem v kratkem času imel priložnost pridobiti veliko izkušenj in znanja.

Na kakšen način pomagatega ljudem?

Bioterapija je prisotna ves čas med nami, med biološkimi bitji, energija se namreč pretaka

Skupaj z uradno medicine smo prišli do krasnega rezultata in s tem tudi do uresničitve Oliverjeve velike želje, da je božične in novoletne praznike lahko preživel doma, in zdaj se tudi bistveno bolje počuti.

Besedilo: ALENKA KESAR
Foto: MARJANA ROMANOVIČ

EKSKLUZIVNO

Igral sem bejzbol v državni ligi, igral sem z dušo in srcem. Ustvaril sem krasno generacijo mladih bejzbolistov, rad sem delal z otroki, ki so imeli potencial, ki ga je bilo treba le oplemeniniti.

Imate tudi sami otroke?

Imam hčerko in sina, ki sta že pri kruhu. Zelo ju zanima moje delo, a pravim, da morata najprej okusiti življenje. To je težko področje dela, zadovoljstvo in sreča prideta, ko imaš rezultat, je pa čustveno in mentalno to zelo naporno delo.

Pa imata potencial za to delo?

Vsi imamo potencial, vprašanje je, kolikšen je. Fizična genetika, mentalni potencial in možnosti, ki jih starši otrokom omogočimo, še niso garancija za uspeh na istem področju dela, na katerem

Če boste srečni in zdravi, bo z vami kdorkoli težko manipuliral. Zato skrbite za svoj način razmišljanja in s tem za svoje zdravje.

med nami kar naprej. Bioterapevti jo nekako "upravljamo", dodajamo ali odvajamo po potrebi, kajti le pravo razmerje energije omogoči telesu, da optimalno deluje in celo zdravi samo sebe. Zdravilci pa človeku pomagamo tudi tako, da ga spodbudimo v drugo smer razmišljanja, da se iz bolezni nekaj nauči, da ne ponavlja več istih napak, ki so ga pripeljale do tega stanja. Gre za spreminjanje vedenj oziroma čustvenega stanja, ki se kasneje odrazi tudi v izboljšanju bolezenskega stanja, ki ga lahko potrdi tudi uradna medicina.

Kdo konkretno so vaše stranke?

Skozi leta izkušen sem se odločil, da bom naredil specializacijo, ki je dotlej sploh ni bilo (smeh). Odločil sem se, da bom pomagal otrokom in športnikom. In seveda tudi staršem otrok, saj so velikokrat izčrpani, nemočni in jih je v času otrokove bolezni treba energetsko dvigati. Kajti pogosto, ko gre otroku na bolje, začno energetsko padati starši.

Pa se kdaj zgodi, da niste uspešni pri premagovanju težav, bolezni?

Vsako bolezen, vsako stanje je mogoče spremeniti na bolje. Človeško telo je samozdravljivo. Mi kot zdravilci in uradna medicina smo podpora in provokacija sistemu, da se telo začne samo zdraviti. Pri vsakem stanju se torej da pomagati, da pride

do izboljšanja. Seveda tudi s sodelovanjem obolev oseb. Pomembno je tudi, da človeka umiriš, da ga ni več strah. Kajti strah je velik porabnik energije, prav tiste, ki jo telo potrebuje za samozdravitev. Izjemnega pomena je tudi to, da človek odide pomirjen in ne v agoniji, to bi za vsakega zdravilca moral biti velik rezultat.

Kako konkretno pomagata, delujeta?

Ko govorimo o energetskem področju, je to precej skrito očem. Vsi smo na neki način terapevti. Matere, ki negujejo dojenčke, so terapevtke, športniki so tudi terapevti, pa umetniki so prenašalci energije ljudem. Naš sistem je narejen tako, da poskrbi zase, če le dovolimo, da smo pretočni, je to za nas dovolj. Športniki in umetniki so celo "terapevti" za množice. Bistvo tega, kar profesionalni terapevti počnemo, se ne opazi na zunaj, sicer pa je to videti kot polaganje rok. Bistven proces teče na energetskem polju, ki ga s prostim očesom ni mogoče zaznati. Vsekakor pa se ga občuti in opazi rezultate. Ko končam terapijo, sem zelo fit, moj sistem po fizikalnih zakonih pretočnosti poskrbi, da dobim energijo zase. Ko pa pridem zvečer domov, je zgolj telo fizično utrujeno, mentalno in energetsko pa sem povsem buden.

Kaj ste počeli, preden ste postali zdravilec?

Končal sem tehniško smer šolanja, obožujem hitrost in adrenalin, veliko sem se ukvarjal s športom.

smo uspešni starši. Prav bi bilo, da bi starši svoje otroke podpirali v tistih smereh, v katerih izražajo kreativni potencial. Le tisti ljudje, ki uresničujejo svojo kreacijo, so namreč srečni ljudje. Razmišljanje nekaterih staršev, da je materialno in statusno preskrbljen otrok formula za srečnega in zadovoljnega otroka, je zelo zmotno.

Pomagali ste tudi Oliverju Dragojeviću. Kako ste prišli v stik z njim?

V Splitu živi moj kolega Nikola Zokić, ki je prijatelj enega od Oliverjevih sinov. Ko je bilo z Oliverjem res težko, me je poklical, ali bi mu lahko pomagal. Prestavil sem svoje terapije in odšel v Split. Skupaj z uradno medicino smo prišli do krasnega rezultata in s tem tudi do uresničitve Oliverjeve velike želje, da je božične in novoletne praznike lahko preživel doma, in zdaj se tudi bistveno bolje počuti.

Vem, da ne morete povedati nič konkretnega, a vendar, kakšen borec je Oliver?

Oliver je po karakterju in mentaliteti velik borec, z veliko čustveno dušo, in prepričan sem, da se bo boril še naprej.

Kako dolgo ste mu pomagali?

Delali smo teden dni, trikrat na dan. Bili so vzponi in padci glede na celotno zdravljenje, a na koncu je pomagalo. To so bile izkušnje šolske

in komplementarne medicine, nihče od uradne medicine ni nasprotoval temu, da sva mu s kolegom Nikolo pomagala.

Ali v Sloveniji kdaj še doživite nesoglasje zdravnikov?

Ne. Pri nas so zdravniki vedno bolj odprti do bioenergije, mnogi želijo vedeti, kaj in kako počnem, govorim predvsem o pediatriji, ker delam večinoma z otroki. Prav tako pridejo starši pogledat, kaj in kako delam, in prav je tako, da se starši natančno pozanimajo, komu bodo v terapijo zaupali svojega otroka. Če sodelujemo skupaj z uradno medicino, je to velika podpora tistemu, ki se zdravi. Ko zdravim otroke, nanje gledam kot na male ljudi. Pravim, da zdravim male ljudi, ker to v bistvu tudi so. Včasih ne dojamemo, da otroci vidijo in razumejo včasih celo več in bolj kot mi odrasli.

Je res, da smo vsi ljudje v svojem bistvu dobri?

Vsi pozabljamo, da ni dobre in slabe energije. Vedno je dobra energija v nas, vprašanje pa je, kaj z njo naredimo. Naša dejanja so tista, ki naredijo energijo dobro ali slabo. Če na primer nekomu kupimo sendvič in ga nahranimo, smo naredili nekaj dobrega s to energijo, če vzamemo bejbolski kij in nekoga pretepemo, pa nekaj slabega. Energija je vedno čista, vprašanje je, kaj z njo naredimo.

Zakaj ljudje delajo slabe, negativne stvari?

Načeloma ljudje velik kvant energije usmerijo v negativno smer zaradi strahu in nemoči. Poznamo rek Pes, ki laja, ne grize. Če bi ljudje govorili o tem, kar jih muči, ne bi imeli potrebe po zaščitniških in agresivnih dejanjih. Premalo se pogovarjamo, ljudje jočejo v svoji duši in najbolj pogost vzrok za obolenja so prav emotivna stanja.

Smo Slovenci specifični po tem?

Gotovo. Slovenci imamo specifično mentaliteto. Vsi radi odpotujemo na Mediteran, v Dalmacijo, Italijo, ker nas potegne širina druge mentalitete, ki je bolj sproščena. V Sloveniji ljudje niso takšni. Včasih se zdi, da če se nekomu lepo in prijazno nasmeheš, že misli, da nekaj želiš od njega. V vsakem človeku je nekaj lepega, le gledati moramo nanj tako. Če ga gledamo z obževanjem, ne bomo našli nič pozitivnega.

Zakaj smo takšni?

Zgodovina pove vse. Nismo imeli ne kralja, ne zares svojega cesarja. Vedno smo se morali boriti zase. Še danes je tako. Sistem, v katerem živimo, nam v določenih segmentih otežuje kvalitetno druženje, ki bi pripomoglo k psihološki stabilnosti.

Je pri nas veliko bolnih ljudi?

V Sloveniji veliko ljudi zboli, ker si ne morejo priznati, da zmorejo manj od njihovih želja. To prenašajo tudi na otroke. Po drugi strani pa imate krasne ljudi, ki zaradi statusa staršev ne morejo doseči neke šolske izobrazbe, to pa jih kasneje v življenju boli. Nikoli niso bili podučeni, da bi bili tako prvi kot drugi lahko srečni s tem, kar imajo.

**Le tisti ljudje,
ki uresničujejo svojo
kreacijo, so srečni
ljudje.**

Kako lahko to spremenimo?

Poglejte. Na primer, ko pridemo v vrtec po otroka, ga maltretiramo z vprašanji: Kaj si jedel, si kaj spal, s kom si se igral? Otroku nekaj časa odgovarja, nato odgovarja le z da, ne, mogoče. Bolje bi bilo, da mu povemo svojo pozitivno dnevno izkušnjo. Na primer: Danes sem za kosilo pojedel res dobro solato s piščancem, ker se otrok s tem poistoveti in sledi zgledu. Če boste na tak način govorili z njimi in jih znali tudi poslušati, boste dobili krasnega in čudovitega sogovornika. Otroke preprosto preveč učimo in jim dajemo premalo vzora in pozitivnih vzorcev. Otroci morajo živeti svoje življenje in ne uspeha in želja svojih staršev.

Kako bi se lahko odrasli tega otresli?

Zelo preprosto, a obenem zelo težko. Tako, da bi si priznali resnico o sebi. Mnogi sami sebi lažejo, da lažje cepetajo na mestu, redki so tisti, ki začnejo s spremembami na sebi. Najprej se moramo lotiti reševanja svojih manjših problemov, potem večjih, na koncu postanemo osebnostno močnejši in smo se pripravljene koreniteje spremeniti. Ne gre pa to čez noč. Tukaj se kaže tudi problem med partnerjema. Lahko sta si všeč po duši in fizično, kar pa ne pomeni, da bosta čustveno in duhovno rasla skupaj. Lahko nas partner prehit, lahko ostane zadaj in nastopijo težave med njima. Pa še nekaj, nikoli ne moremo spreminjati drugih, vedno

le sebe. Ampak le tako, da si priznamo resnico o sebi.

Zakaj je tako težko biti takšen, kot si? Zakaj se obnašamo drugače?

Ljudje pogosto nismo iskreni do sebe in tako mladim ne dajemo pravega vzorca. Sporočamo jim, naj si zjutraj nadenejo masko za opravila, ki jih čakajo prek dneva. Kot da je to potrebno, če želijo biti uspešni v svojem življenju. Ne dajemo pravega vzgiba, naj bo nekdo takšen, kot je, ker bo prav takšen nekomu idealen. V bistvu je največja sreča, ko te nekdo sprejme prav takšnega, kot si.

Imate vi to srečo, da imate nekoga takšnega, ki vas je prepoznal takšnega, kot ste?

Imam pa tudi srečo, da delam stvari, ki jih rad delam. Najraje sem tu, v svoji ordinaciji, in uživam v tem, kar počnem, kar delam, in tako želim naprej živeti. Kamorkoli pridem, tudi če sem na morju, na svoji jadrnici, so okoli mene otroci, pridejo k meni in jih učim supati. (Smeh.) Otroci so tako iskreni, niso pokvarjeni, zato jih imam rad v svoji bližini.

Pri zdravljenju vam pomaga vaš kuža Yezz.

To je moj terapevtski pes. Od nekdaj imam pse. Imel sem tudi dobermane, ki so le na videz vzbujali strahospoštovanje, drugače so bili krotki kot mucki (smeh). Yezz pa mi je nekoč pri neki terapiji pokazal, da deklita, ki je bila obsojena na voziček, zmore veliko več, kot smo mislili jaz, starši in uradna medicina. Nadaljevali smo terapijo in danes je ta deklita dekle, ki hodi in obiskuje običajno šolo, pleše in se dobro uči.

Potem ima posebne sposobnosti tudi on?

Očitno. Predvsem pa jasno zaznava. Ko pride kakšnemu otroku povsem blizu, mu skoči v naročje ali položi glavo nanj, vem, da otrok potrebuje veliko pomoči, kadar ne gre k njemu, je morda težava manjša, kot menijo starši. Postal je tudi maskota moje ordinacije. Nikoli ga nisem šolal, a se glede na večletne izkušnje zanesem na njegov občutek.

Je otroke lažje zdraviti kot odrasle?

Ja, otroci ne poznajo strahu, izboljšanje stanja pri identični bolezni pri otroku gre veliko hitreje kot pri odraslem, ker otrok preprosto ni strah bolezni. Odrasli s strahom pokurijo veliko energije, tiste, ki bi ji jo telo uporabilo za samozdravitev. Velik potencial pri zdravljenju otrok je tudi ozaveščenju, da ni vsaka genska bolezen nujno prenosljiva na otroke. Če je na primer mama kolerik in zboli na prebavnem traktu, veste, da imate na črevesju tudi vi ranljivo točko. Če pa vam je življenje napeljal očetovo mentaliteto - ali vas o tem nekdo pouči - in ste zato preudarni in umirjeni, je velika verjetnost, da ne boste zboleli na črevesju. In tu se vračava na prejšnjo temo. Če bi se bili pripravljene spreminjati, bi se lahko izognili mnogim boleznim, tudi tistim, ki so genskega izvora in so povezani z mentalnim vzorcem vaših staršev. Veste, če boste srečni in zdravi, bo z vami kdorkoli težko manipuliral. Zato skrbite za svoj način razmišljanja in s tem za svoje zdravje.